

Arrest

nr. 300 055 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gelet op het tussenarrest met nummer X van 14 november 2023, waaruit blijkt dat de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 september 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S. F., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Sharmokhy, een dorp in het district Deh Bala van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Jouw beide ouders wonen momenteel nog in Sharmokhy samen met jouw drie broers en jongste zus. Jouw oudste zus is gehuwd en woont bij haar echtgenoot in Kaboel.

Jouw problemen begonnen twee maanden en een half voor jouw vertrek uit Afghanistan, toen er taliban naar jouw dorp kwamen. Ze vroegen aan de dorpingen wie een ezel had. De ezel van jouw familie werd op dat moment niet gebruikt waardoor jullie hem ter beschikking stelden aan de taliban. De taliban vroegen aan jou en een andere jongen om mee te gaan met hen. Ze namen jullie mee naar een machine in jouw dorp waar tarwe tot bloem gemalen werd. De taliban legden daar wat zakken op de ezels en ze vroegen aan jou en de andere jongen om de zakken naar de machine te brengen in het districtscentrum. Eenmaal jullie aankwamen bij de machine in het districtscentrum diende je te zeggen dat jullie gestuurd waren door hen, de taliban. In het districtscentrum zouden jullie dan nieuwe zakken meekrijgen die jullie moesten terugbrengen. Jij en die jongen deden wat de taliban vroegen. Later vroegen de taliban nog een tweede keer aan jou om hetzelfde te doen, dit keer in het bijzijn van een andere jongen. Gedurende de tweede keer vroegen jullie zich af wat in de zakken zat en jullie besloten te kijken. Bij het opendoen van een zak vonden jullie munitie. Als jullie de zakken terugbrachten naar het dorp dan namen ze het mee naar andere plaatsen. Jullie werden ingeschakeld door de taliban om dit te doen omdat jullie een pad, dat langs de controlepost liep, konden nemen waardoor jullie niet gecontroleerd werden. Met de auto was het moeilijk om daar ongecontroleerd te kunnen passeren. Toen je de vierde keer munitie probeerde te smokkelen naar het dorp riepen de personen vanuit de controlepost naar jou. Jij had onmiddellijk door dat er iets aan de hand was en je zette het op een lopen. De ezel liet je achter waardoor de munitie in beslag genomen werd door de overheid. Je vluchtte naar jouw tante haar huis waar je vertelde wat allemaal gebeurd was. Zij lichtte jouw ouders in zodat ze niet zouden panikeren. Je bleef één nacht bij jouw tante. De taliban kwamen naar jouw huis en waren erg boos omdat ze de munitie niet gekregen hadden. Ze sloegen jouw vader en wilden jou hebben. De taliban beschuldigden jou ervan een spion te zijn die banden had met de overheid. Hierdoor besloten jouw ouders dat je het land moest verlaten. De volgende ochtend vertrok je met een wagen naar Jalalabad waar je jouw schoonbroer ontmoette. Hij nam jou mee naar Kaboel van waaruit je naar Nimroz ging om Afghanistan te verlaten.

Na jouw vertrek leverden de taliban nog twee brieven af bij jou thuis. Daarin werd gezegd dat jij je moest vertonen aan hen. De taliban zijn na jou vertrek ook enkele keren langs geweest bij jouw thuis. De taliban zijn op zoek naar jou en hebben ook jouw vader geslagen. De taliban dreigden er ook mee jouw huis in brand te steken maar de dorpsouderen konden dit voorkomen.

Je verliet Afghanistan in de zomer van het jaar 2020 of 2021. Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar je op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je als een ongelovige beschouwd te worden, omdat je reeds twee jaar in België gewoond hebt. Daarnaast vrees je ook de taliban omwille van jouw eigen persoonlijke problemen.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je volgende documenten neer: Jouw originele elektronische en oude taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van het afschrift van de enveloppe waarmee je de documenten toegestuurd werd, twee originele brieven van de taliban en een originele attestering van de gebeurtenissen geschreven door de ouderen en leden van het districtshuis. De vertaling van voorgaande brieven in het Nederlands werd ook neergelegd. Op 15 september 2022 maakte jouw advocaat opmerkingen over aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken

neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze jou aanzien als een spion van de overheid. Daarnaast vrees je bij terugkeer ook als ongelovige beschouwd te worden vanwege jouw verblijf in België. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het eerst en vooral ten stelligste verbazen dat je bij jouw initiële registratie als minderjarige in België, op 7 januari 2021, liet optekenen dat je problemen kende in Afghanistan omdat de taliban je wilden rekruteren voor de jihad. Destijds verklaarde je, op hetzelfde moment, ook dat Daesh en de taliban in jouw regio aanwezig waren en dat je door beide organisaties en door de staat ervan verdacht werd een informant te zijn (Administratief dossier – Fiche mineur étranger non accompagné). Het is bijgevolg erg merkwaardig dat je later op het CGVS verklaarde dat enkel de taliban en de overheid in jouw regio aanwezig waren (CGVS, p.8).

Het mag verder ook de nodige verbazing wekken dat je bij DVZ verklaarde dat je drie of vier keer wapens gesmokkeld hebt voor de taliban en dat je verklaarde vertrokken te zijn uit Afghanistan omdat de taliban jou gingen blijven dwingen om wapens te smokkelen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Zo verklaarde je op het CGVS immers dat je ervan beschuldigd werd, door de taliban, een spion te zijn die samenwerkte met de overheid. Hierdoor diende je het land te verlaten omdat de taliban je gingen doden (CGVS, p 15-16). Gelet op het voorgaande weet het niet te overtuigen dat je bij DVZ verklaarde dat de taliban jou verder zouden gebruiken om wapens te smokkelen of jihad te laten doen. Je werd namelijk niet langer als een medestander van de taliban bestempeld maar als een tegenstander. Het voorgaande wijst er op dat je er niet in slaagt om consistente en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot jouw vlucht uit Afghanistan.

Er mag nochtans verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming consistente verklaringen aflegt over zijn problemen die geleid hebben tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Het is allesbehalve doorleefd dat dit bij jou niet het geval is. Je werd op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat je andere asielmotieven liet optekenen bij binnenkomst in België. Je gaf als verklaring dat je dit gedaan had omdat je niet wist wat nuttig was. Je wilde dat ze jouw problemen ernstig genoeg namen zodat je opvang zou krijgen. Daardoor voegde je dingen toe aan jouw relaas (CGVS, p. 16). Dit antwoord van jou is echter niet bij machte om bovenstaande merkwaardigheid om te buigen. Integendeel, het zet in de verf dat je er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen bij de asielinstanties. Zelfs wanneer je de problemen zou uitvergrooten om serieus genomen te worden, dan nog kan verwacht worden dat je enige notie maakt van de problemen die je later uit de doeken doet, in casu quod non. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Naast het voorgaande zijn er nog verschillende elementen die de geloofwaardigheid van jouw relaas verder aan het wankelen brengt. Zo is het volstrekt onlogisch dat de taliban jou ervan zouden verdenken samen te werken met de overheid (CGVS, p. 15-16). Zo was je slechts veertien of vijftien jaar toen de taliban je benaderden waardoor het an sich al weinig aannemelijk is dat je werkelijk banden zou hebben met de overheid (CGVS, p. 14). Daarnaast had jouw familie ook vrijwillig hun ezel ter beschikking gesteld aan de taliban (CGVS, p. 13), iets wat opponenten van de taliban hoogstwaarschijnlijk niet zouden doen. Daarenboven had je ook al drie keer succesvol munitie vervoerd voor de taliban toen ze dit vroegen (CGVS, p. 8, 13). Dat de taliban jou er dus onmiddellijk van verdachten een spion te zijn doordat het de vierde keer fout liep is bijgevolg niet aannemelijk. Het houdt geen steek dat je, als voorstander van de overheid, meerdere keren wapens en munitie zou leveren aan de taliban. Dit zijn namelijk geen onschuldige zaken maar middelen die de taliban nodig hebben en benutten om te strijden tegen de overheid.

Dat je verklaart dat het momenteel goed gaat met jouw familie valt evenmin te rijmen met jouw bewering dat jij als een verrader beschouwd wordt door de taliban (CGVS, p. 12). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat een dergelijke beschuldiging impact zou hebben op jouw andere familieleden, quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het ook enigszins onlogisch dat er onmiddellijk besloten werd dat je het land moest verlaten. Je had immers de mogelijkheid om bij je zus en schoonbroer, die woonachtig waren in Kaboel, te blijven. De band met hen was klaarblijkelijk goed aangezien je schoonbroer de smokkelaar geregeld en betaald heeft voor jou (CGVS, p. 17). In Kaboel gingen de taliban je destijds, ondanks jouw eigen

bewering (CGVS, p. 16), erg moeilijk kunnen vinden en het ging je wat tijd geven om af te wachten hoe de situatie zou evolueren. Met behulp van de dorpsouderen of het dorps hoofd gingen de problemen met de taliban hoogstwaarschijnlijk ook wel uitgeklaard kunnen worden. Daarvoor dient echter hulp gezocht te worden, iets wat niet gedaan werd in jouw situatie (CGVS, p. 16). Gelet op het voorgaande houdt het in jouw geval weinig steek dat er onmiddellijk besloten werd om Afghanistan volledig te ontvluchten. Je beschikte over een netwerk in Kaboel en uit jouw verklaringen kan niet afgeleid worden dat je daar onveilig geweest zou zijn. Zo werd geen enkele melding gemaakt van het gegeven dat jouw schoonbroer en zus benaderd geweest zouden zijn door de taliban of de overheid in Kaboel (CGVS, p. 17). Voorgaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas nog verder op de helling.

Met betrekking tot de door jou neergelegde brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 4 & 5), moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Daarenboven is de attestering van de dorpsouderen ter bevestiging van jouw problemen in Afghanistan opgesteld op vraag van jouw vader (CGVS, p. 14). Gezien het gesolliciteerd karakter ervan heeft het geen objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de door jou neergelegde vertaling dat de inhoud van deze brief niet volledig overeenstemt met jouw verklaringen. Zo staat er in de brief dat je opgepakt was door de taliban. Nochtans is dit niet het geval geweest. Zo was je, hoewel je munitie en wapens diende te smokkelen, wel vrij om te gaan en staan waar je wilde. Ook staat er in de brief dat de ouderen via jou, F., vernomen hebben dat je wapens en munitie gesmokkeld hebt voor de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Desondanks blijkt nergens uit jouw verklaringen dat je zelf ooit contact genomen hebt met de ouderen ten tijde van jouw beweerdde problemen. Het hoeft geen betoog dat het weinig ernstig te noemen is dat je documenten neerlegt die niet volledig in lijn liggen met jouw verklaringen.

Het is verder ook erg merkwaardig dat je pas op de hoogte werd gebracht van de taliban hun brieven na jouw klein interview op DVZ, hetgeen plaatsvond op 20 mei 2021 (CGVS, p. 16). De brieven werden nochtans afgeleverd bij jou thuis op 25 april 2020 en op 26 mei 2020, dus ongeveer één jaar eerder voor jouw klein interview op DVZ (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Er kan verwacht worden dat je ouders jou goed op de hoogte zouden houden van de gebeurtenissen die zich verder afgespeeld hebben in Afghanistan na jouw vertrek. Je werd namelijk naar België gestuurd om hier asiel te verkrijgen. Bijgevolg is het de logica zelve dat je precies weet wat er allemaal gebeurd is in Afghanistan en waardoor het op heden niet mogelijk is om terug te keren naar daar. Het komt immers aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn relaas goed uit te doeken te doen. Het pas zo laat neerleggen en bespreken van de brieven op het CGVS doet bijgevolg vermoeden dat dit een postfactum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien de dreigbrief echt zou hebben bestaan kan niet ingezien worden waarom je het bestaan ervan niet vermeldde bij DVZ.

Verder stel je verwesterd te zijn omdat je al twee jaar in België woont en de gewoontes en cultuur van hier hebt geleerd. Hierdoor gedraag jij je anders waardoor je jouw leven in Afghanistan niet verder kan zetten (CGVS, p. 17-18). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont immers op geen enkele manier aan dat het dragen van bepaalde kledij deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat jij dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren (CGVS, p. 17-18). Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn waardoor je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen jouw verklaringen en de door jou neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in jouw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban jou zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die je hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Jouw taskara's zijn slechts een indicatie van jouw identiteit en nationaliteit, dewelke op heden niet in twijfel worden getrokken. Het afschrift van de enveloppe waarmee je de documenten toegestuurd kreeg staat volledig los van de door jou beweerde vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen die door jouw advocaat overgemaakt werden aan het CGVS op 15 september 2022 (Administratief dossier – Groene map, stuk 7) evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Het komt immers toe aan het CGVS, de instantie die jouw dossier ten gronde onderzoekt, om een oordeel te vellen in jouw verzoek om internationale bescherming. De conclusie van jouw advocaat is bijgevolg niet bij machte om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van

2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu)

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu I_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Vooreerst volhardt verzoeker dat hij de waarheid heeft verteld en verwijst in deze naar de vaste rechtspraak in kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Verzoeker betoogt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren. Verzoeker betoogt dat hij alles heeft verteld wat hij wist en hij niet meer kan vertellen. Verzoeker benadrukt zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Hij betoogt dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker beklemtoont dat er tevens in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn vluchtrelaas raken. Hij meent dat zij helemaal niet verhinderen om aan zijn relaas geloof te hechten. Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Hij benadrukt hierbij dat verweerder in zijn argumentatie spijkers op laag water zoekt.

Voorts betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd. Hij stelt dat om de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming te beoordelen, er rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker benadrukt dat er bovendien bij de beoordeling van de bewijslast rekening gehouden moet worden met de status van een niet-begeleide minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Zo betoogt verzoeker dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een niet-begeleide minderjarige moet worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid.

Daarnaast wordt aangekaart dat verzoeker een risicoprofiel heeft en dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan en vervolgt dat terugkeerders uit Europa het risico lopen om geïsoleerd te worden door de taliban omdat ze opvallen, waarbij onder meer wordt gewezen op een arrest van de Raad van 29 april 2020. Na een uitgebreid theoretisch betoog omtrent verwestering wordt nog ingegaan op het gebrek aan bescherming in Afghanistan, te meer in casu een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Naast de vervolgingsgronden die de ouders mede namens de kinderen aanvoeren, die mogelijks bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat er een kindspecifieke vrees voor vervolging kan aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderonverzoeking, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten. Verzoeker meent dat deze kindspecifieke vrees in deze aanwezig is, minstens werd dit door verweerder niet onderzocht.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst aangekaart dat de situatie in Afghanistan precair is en wordt uitgebreid ingegaan op de (gevolgen van) de machtsovername door de taliban.

Verzoeker beklemt de verslechtering van de algemene situatie en stipt in dit verband onder meer uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan. Verder wordt aangevoerd dat de gehele provincie Nangarhar als gevaarlijk dient beschouwd te worden waardoor verzoeker van oordeel is in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt een EASO-rapport aan waaruit blijkt dat Nangarhar als zeer onveilig wordt beschouwd en wijst ook op het huidige reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Tot slot benadrukt verzoeker de precare socio-economische en humanitaire situatie die een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 30 oktober 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 2 november 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- uitslag van het theoretisch examen voor een rijbewijs van 7 augustus 2023 met op de keerzijde een aanvraag om een voorlopig rijbewijs categorie B;
- factuur van 19 augustus 2023 van de rijsschool;
- loonbrieven van april 2023, mei 2023, juni 2023 en juli 2023;
- attest van regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar van 30 juni 2022;
- document van de E-OKAN van 2021-2022;
- doorstroomb dossier;
- vervolgschoolcoaching inzake taalvaardigheid;
- vervolgschoolcoaching inzake het vak PAV;
- evaluatiegesprek proef- en oriëntatietijd;
- godsdienstrapport;
- I-Like test van 12 januari 2022;
- OKSO-fiche van 30 juni 2022;
- rapport Frans;
- sportfiche;
- rapport wiskunde;
- "TASAN-test";
- E-OKAN document inzake de vaardigheden juni van 2021-2022;
- E-OKAN document inzake vakcommentaar juni 2021-2022;
- individueel gesprek ter voorbereiding proef- en oriëntatie vervolgjaar van 8 februari 2022;
- evaluatiegesprek (welbevinden) van 10 november 2021;
- een getuigenis van 25 oktober 2023 van A. L., OKAN-leerlingenbegeleider.

2.2.3. Verweerder dient op 18 december 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;

- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het

aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door

een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door slechts zijn jonge leeftijd te benadrukken waarmee geen rekening zou zijn gehouden, brengt verzoeker, in wiens hoofde als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen en steunmaatregelen werden verleend, geen dienstige elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente motieven.

Waar verzoeker tevens aanstipt dat rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, waaronder zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen stelt de Raad nog vast dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van enige psychologische stoornis of mentale/psychische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Er kan niet vastgesteld worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar beschermingsprocedure.

Verzoeker toont verder geenszins in concreto aan op welke wijze er geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en specifiek profiel gelet op bovenstaande omstandige motieven en de hem verleende steunmaatregelen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen hebben met de taliban omdat hij beschuldigd wordt van spionage en hij omwille van zijn verblijf in België beschouwd zal worden als een ongelovige.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op volgende terechte bevindingen:

“Zo mag het eerst en vooral ten stelligste verbazen dat je bij jouw initiële registratie als minderjarige in België, op 7 januari 2021, liet optekenen dat je problemen kende in Afghanistan omdat de taliban je wilden rekruteren voor de jihad. Destijds verklaarde je, op hetzelfde moment, ook dat Daesh en de taliban in jouw regio aanwezig waren en dat je door beide organisaties en door de staat ervan verdacht werd een informant te zijn (Administratief dossier – Fiche mineur étranger non accompagné). Het is bijgevolg erg merkwaardig dat je later op het CGVS verklaarde dat enkel de taliban en de overheid in jouw regio aanwezig waren (CGVS, p.8).”

Verzoeker repliceert dat hij de waarde van “de Fiche NBMV” betwist. Verzoeker benadrukt dat hij niet werd bijgestaan door een voogd of een raadsman bij het afleggen van zijn verklaringen. Hij stelt dat deze verklaringen hem niet werden voorgelezen en er dan ook geen enkele rekening mee kan worden gehouden. Bovendien meent verzoeker dat hij naderhand heeft aangegeven dat de inhoud van deze fiche niet overeenstemde met de realiteit. Hij betoogt dat de enige reden waarom hij aan zijn verhaal fictieve zaken toevoegde, het afdwingen van een opvangplaats was. Verzoeker betoogt dat het de Raad niet zal ontgaan zijn dat hij in België aankwam in een opvangcrisis en hij niet op straat terecht wou komen. Hij meent dat dit hem dan ook niet ten kwade kan worden geduid.

Verzoekers betoog overtuigt allermint. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees waaronder de actoren van vervolging.

Verzoekers argument dat hij zaken toevoegde aan zijn relaas om een opvangplaats te kunnen bemachtigen biedt geen verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen en doet geen afbreuk aan de verwachting van een verzoeker om internationale bescherming om zo volledig, correct

en nauwkeurig mogelijk verklaringen af te leggen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen tracht te verschonen door zijn verklaringen in het kader van zijn Fiche "mineur étranger non accompagné ("MINTEH") te betwisten, moet vastgesteld worden dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

De vaststelling dat verzoeker niet werd bijgestaan door een voogd noch raadsman kan niet volstaan om afbreuk te doen aan deze verklaringen in het kader van voormelde fiche. De Raad ziet niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de vaststelling dat deze fiche niet werd ondertekend en hij geen bijstand van een voogd of raadsman had een substantiële fout inhoudt die authenticiteit onzegt aan deze verklaringen. Deze fiche maakt deel uit van het administratief dossier en betreft dan ook een element waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, regio van herkomst en moedertaal alsook zijn familiesamenstelling zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het persoonlijk onderhoud op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

"Het mag verder ook de nodige verbazing wekken dat je bij DVZ verklaarde dat je drie of vier keer wapens gesmokkeld hebt voor de taliban en dat je verklaarde vertrokken te zijn uit Afghanistan omdat de taliban jou gingen blijven dwingen om wapens te smokkelen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Zo verklaarde je op het CGVS immers dat je ervan beschuldigd werd, door de taliban, een spion te zijn die samenwerkte met de overheid. Hierdoor diende je het land te verlaten omdat de taliban je gingen doden (CGVS, p 15-16). Gelet op het voorgaande weet het niet te overtuigen dat je bij DVZ verklaarde dat de taliban jou verder zouden gebruiken om wapens te smokkelen of jihad te laten doen. Je werd namelijk niet langer als een medestander van de taliban bestempeld maar als een tegenstander. Het voorgaande wijst er op dat je er niet in slaagt om consistente en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot jouw vlucht uit Afghanistan.

Naast het voorgaande zijn er nog verschillende elementen die de geloofwaardigheid van jouw relaas verder aan het wankelen brengt. Zo is het volstrekt onlogisch dat de taliban jou ervan zouden verdenken samen te werken met de overheid (CGVS, p. 15-16). Zo was je slechts veertien of vijftien jaar toen de taliban je benaderden waardoor het an sich al weinig aannemelijk is dat je werkelijk banden zou hebben met de overheid (CGVS, p. 14). Daarnaast had jouw familie ook vrijwillig hun ezel ter beschikking gesteld aan de taliban (CGVS, p. 13), iets wat opponenten van de taliban hoogstwaarschijnlijk niet zouden doen. Daarenboven had je ook al drie keer succesvol munitie vervoerd voor de taliban toen ze dit vroegen (CGVS, p. 8, 13). Dat de taliban jou er dus onmiddellijk van verdachten een spion te zijn doordat het de vierde keer fout liep is bijgevolg niet aannemelijk. Het houdt geen steek dat je, als voorstander van de overheid, meerdere keren wapens en munitie zou leveren aan de taliban. Dit zijn namelijk geen onschuldige zaken maar middelen die de taliban nodig hebben en benutten om te strijden tegen de overheid."

Bij gebrek aan enig verweer treedt de Raad bovenstaande pertinente weigeringsmotieven bij.

Vervolgens motiveert verweerder:

"Dat je verklaart dat het momenteel goed gaat met jouw familie valt evenmin te rijmen met jouw bewering dat jij als een verrader beschouwd wordt door de taliban (CGVS, p. 12). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat een dergelijke beschuldiging impact zou hebben op jouw andere familieleden, quod non. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker repliceert dat hij met dit antwoord enkel maar wou aangeven dat zijn familie in goede gezondheid verkeert, niets meer en niets minder. Hij stelt dat zijn contacten beperkt zijn, gelet op het feit dat er geen internet is. Verzoeker meent dat hij in feite over weinig informatie beschikt inzake de huidige situatie. Verzoeker wijst erop dat zijn familie hem sowieso niet zal willen verontrusten. Verzoeker betoogt verder dat zijn familie hem smeekt niet terug te keren naar Afghanistan en zij nog steeds worden lastiggevallen door de taliban.

Verzoeker kan met dergelijk betoog geen ander licht werpen op de vaststelling dat gevraagd naar zijn familie op het CGVS, alwaar hij werd gehoord na de machtsovername, hij uitdrukkelijk aangaf dat

ondanks de beperkte contacten, zij het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 12). In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden was deze vraag noch zijn antwoord beperkt tot de gezondheid van zijn familie.

Hoewel verzoeker later tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook verklaarde dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan een paar keer zijn langs geweest, ze zijn vader geslagen hebben, op zoek waren naar hem en van plan waren zijn huis in brand te steken (persoonlijk onderhoud, p. 17), kan verzoeker hiermee geen afbreuk doen aan zijn initiële verklaringen omtrent zijn familie, te meer hij ook in het kader van zijn vrij relaas, buiten de door de taliban afgeleverde problemen geenszins spontaan gewag heeft gemaakt van problemen die zijn familie door hem zou hebben ervaren (persoonlijk onderhoud p. 12-14). Dat verzoeker deze concrete problemen niet spontaan te vermelden en uitdrukkelijk verklaarde dat zijn familie het goed stelde doch pas achter expliciet gevraagd naar problemen na zijn vertrek plots wel gewag kon maken van concrete problemen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de opgeworpen vrees en problemen met de taliban.

Bovendien stipt de Raad nog aan dat verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij beperkte contacten en weinig informatie heeft en zijn familie hem niet wilt verontrusten niet te rijmen met verzoekers verklaringen dat hij dan toch via de contacten met zijn familie op de hoogte werd gebracht van de afgeleverde brieven door de taliban en het feit dat zij zouden langsgesproken zijn waarbij ze zijn vader sloegen en ermee dreigden het huis in brand te steken (persoonlijk onderhoud, p. 12-14, 17). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verzoeker thans niet meer verder op de hoogte zou worden gebracht van concrete problemen zelfs indien slechts sprake is van korte contacten. Hierbij wordt opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming overigens redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen ervan.

De commissaris-generaal heeft verder met reden geoordeeld:

“Verder is het ook enigszins onlogisch dat er onmiddellijk besloten werd dat je het land moest verlaten. Je had immers de mogelijkheid om bij je zus en schoonbroer, die woonachtig waren in Kaboel, te blijven. De band met hen was klaarblijkelijk goed aangezien je schoonbroer de smokkelaar geregeld en betaald heeft voor jou (CGVS, p. 17). In Kaboel gingen de taliban je destijds, ondanks jouw eigen bewering (CGVS, p. 16), erg moeilijk kunnen vinden en het ging je wat tijd geven om af te wachten hoe de situatie zou evolueren. Met behulp van de dorpsouderen of het dorpshoofd gingen de problemen met de taliban hoogstwaarschijnlijk ook wel uitgeklaard kunnen worden. Daarvoor dient echter hulp gezocht te worden, iets wat niet gedaan werd in jouw situatie (CGVS, p. 16). Gelet op het voorgaande houdt het in jouw geval weinig steek dat er onmiddellijk besloten werd om Afghanistan volledig te ontvluchten. Je beschikte over een netwerk in Kaboel en uit jouw verklaringen kan niet afgeleid worden dat je daar onveilig geweest zou zijn. Zo werd geen enkele melding gemaakt van het gegeven dat jouw schoonbroer en zus benaderd geweest zouden zijn door de taliban of de overheid in Kaboel (CGVS, p. 17). Voorgaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas nog verder op de helling.”

Verzoeker betoogt dat hij gezien zijn problemen met de taliban en de overheid geen bescherming kon vragen bij de voormalige Afghaanse autoriteiten en meent dat Kaboel dan ook geen veilige alternatieve verblijfplaats was, te meer enkel zijn zus en schoonbroer er wonen die hem naar het buitenland hebben gestuurd en hem niet jarenlang konden opvangen.

Hiermee kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er onmiddellijk werd beslist dat hij het land moest verlaten zonder enigszins de mogelijkheid te onderzoeken van kort in Kaboel te verblijven gelet op de goede band met zijn zus en schoonbroer of zonder zelfs hulp te zoeken bij de dorpsouderen (persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verzoeker slaagt er niet voorgaande concrete motieven te ontkrachten.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde brieven bij zijn verzoek om internationale bescherming oordeelt de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Met betrekking tot de door jou neergelegde brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 4 & 5), moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Daarenboven is de attestering van de dorpsouderen ter bevestiging van jouw problemen in Afghanistan opgesteld op vraag van jouw vader (CGVS, p. 14). Gezien het gesolliciteerd karakter ervan heeft het geen objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de door jou neergelegde

vertaling dat de inhoud van deze brief niet volledig overeenstemt met jouw verklaringen. Zo staat er in de brief dat je opgepakt was door de taliban. Nochtans is dit niet het geval geweest. Zo was je, hoewel je munitie en wapens diende te smokkelen, wel vrij om te gaan en staan waar je wilde. Ook staat er in de brief dat de ouders via jou, F., vernomen hebben dat je wapens en munitie gesmokkeld hebt voor de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Desondanks blijkt nergens uit jouw verklaringen dat je zelf ooit contact genomen hebt met de ouders ten tijde van jouw beweerde problemen. Het hoeft geen betoog dat het weinig ernstig te noemen is dat je documenten neerlegt die niet volledig in lijn liggen met jouw verklaringen. Het is verder ook erg merkwaardig dat je pas op de hoogte werd gebracht van de taliban hun brieven na jouw klein interview op DVZ, hetgeen plaatsvond op 20 mei 2021 (CGVS, p. 16). De brieven werden nochtans afgeleverd bij jou thuis op 25 april 2020 en op 26 mei 2020, dus ongeveer één jaar eerder voor jouw klein interview op DVZ (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Er kan verwacht worden dat je ouders jou goed op de hoogte zouden houden van de gebeurtenissen die zich verder afgespeeld hebben in Afghanistan na jouw vertrek. Je werd namelijk naar België gestuurd om hier asiel te verkrijgen. Bijgevolg is het de logica zelve dat je precies weet wat er allemaal gebeurd is in Afghanistan en waardoor het op heden niet mogelijk is om terug te keren naar daar. Het komt immers aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn relaas goed uit te doeken te doen. Het pas zo laat neerleggen en bespreken van de brieven op het CGVS doet bijgevolg vermoeden dat dit een post-factum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien de dreigbrief echt zou hebben bestaan kan niet ingezien worden waarom je het bestaan ervan niet vermeldde bij DVZ."

Verzoeker betoogt op theoretische wijze dat verweerder de documenten niet op een correcte manier op authenticiteit heeft gecontroleerd. Hij stelt dat er geen enkel aanwijzen is dat dit werd voorgelegd aan specialisten. Verzoeker meent dat verweerder zonder meer de authenticiteit in twijfel trekt, zonder dat er enig onderzoek wordt gevoerd. Verzoeker besluit dat dit niet ernstig is. Verzoeker vervolgt dat ook het argument dat zijn geloofwaardigheid wordt aangetast door het feit dat hij niet tijdig op de hoogte was van de brieven van de taliban, geenszins kan overtuigen. Verzoeker stelt dat hij de brieven heeft neergelegd naar aanleiding van zijn interview bij verweerder. Hij betoogt dat dit hem allerminst kwalijk genomen kan worden gezien hij 22 maanden moest wachten op een interview. Verzoeker stelt dat hij de stukken heeft neergelegd van zodra dit hem gevraagd werd. Hij meent dat het belang van de documenten hem pas duidelijk werd gemaakt nadat hij contact had met zijn advocaat. Verzoeker benadrukt dat hij de boodschap van zijn raadsman ter harte heeft genomen en zijn familie bevroegd heeft over het feit of er al dan niet documenten voorhanden waren. Hij stelt dat toen dit het geval bleek, hij zijn familie verzocht deze stukken naar België over te maken. Verzoeker beklemtoont dat ook dit geen sinecure is en verweerder hier eenvoudig weg aan voorbij gaat. Tenslotte betoogt verzoeker dat de tegenstrijdigheid waarop verweerder alludeert, het loutere gevolg is van vertalingsfouten. Hij beklemtoont dat een correcte vertaling van de documenten leert dat er nergens sprake is van het feit dat hij opgepakt zou zijn geweest door de taliban, maar er eerder sprake is van onder toezicht van of onder controle van.

Verzoeker kan met dergelijk betoog waar hij louter volhardt in zijn verklaringen alsook in de neergelegde stukken waarbij hij verweerders pertinente bevindingen bekritiseert, geenszins een ander licht werpen op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de door hem neergelegde documenten.

Daargelaten verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 januari 2021 en hij op het CGVS gehoord werd op 14 september 2022, besluit de Raad dat, ondanks de lange wachttijd tussen het indienen van het verzoek om internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud op het CGVS betreurenswaardig is, deze lange tijdsloop geen verklaring biedt voor het feit dat verzoeker de elementen/documenten die de kern van zijn vluchtrelaas kunnen staven, pas heeft aangekaart bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nu hij reeds op 20 mei 2021, zijnde slechts vier maanden na de indiening van zijn beschermingsverzoek, in het kader van de vragenlijst van het CGVS reeds werd gewezen op het belang van nauwkeurige verklaringen en de vermelding van de voornaamste elementen/feiten alsook het belang van documenten ter staving van onder meer de aangehaalde feiten, dit gedurende heel de procedure (zie punt 1. Voorafgaand advies bij de vragenlijst van 20 mei 2021). Zodoende kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hem pas na contact met zijn advocaat het belang van documenten duidelijk werd gemaakt, te meer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat het overigens zijn voogd was die hem zei dat het beter was om aan zijn familie te vragen of er documenten in Afghanistan waren en niet zijn raadsheer, zoals betoogd wordt in zijn verzoekschrift (persoonlijk onderhoud, p. 5, 16). Bovendien wordt verzoeker niet zo zeer verweten de documenten pas op het CGVS te hebben neergelegd, maar wordt hem meer bepaald en in wezen verweten deze brieven niet eerder bij de DVZ te hebben aangekaart of zich niet te hebben geïnformeerd hierover of aangaande de problemen na zijn vertrek hoewel deze brieven werden afgeleverd op 25 april 2020 en op 26 mei 2020, dus reeds ongeveer één jaar voor het interview bij de DVZ en verzoeker in de mogelijkheid verkeerde contact op te nemen met zijn ouders. De Raad herhaalt dat van een verzoeker om

internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker, die contacten heeft onderhouden met familie in Afghanistan, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zich afdoende te informeren omtrent zijn problemen met de taliban en de gevolgen ervan hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker met de blote bewering dat er sprake is van vertalingsfouten, geen ander licht kan werpen op deze voor eensluidend verklaarde vertalingen van de stukken (zie administratief dossier, groene map met documenten, stuk 6) en kan hij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn verklaringen omtrent de brief van de dorpsouderen niet overeenstemmen met de inhoud ervan, te meer hij zelf dan geenszins een andere beëdigde vertaling bijbrengt die hierover anders kan doen denken en hij overigens de tweede tegenstrijdigheid niet betwist noch weerlegt waar sprake is van de dorpsouderen hoewel hij op het CGVS geenszins aangaf contact te hebben opgenomen met de dorpsouderen.

Waar verzoeker nog verweerder verwijt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd, kan hij allerminst overtuigen. Met de verwijzing naar zijn jonge leeftijd kan verzoeker geenszins zijn tegenstrijdige, incoherente en onaannemelijke verklaringen verschonen. Immers benadrukt de Raad dat er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is, verwacht kan worden dat die coherente, eenduidige, nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 17 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker beweert een vrees te koesteren omwille van een gedwongen rekrutering door de taliban, benadrukt de Raad volledigheidshalve dat de in landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd er gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en ondertussen meerderjarig is, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad meent dat de neergelegde documenten op het CGVS alsook de daar bijgebrachte opmerkingen door de advocaat geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten alsook de authenticiteit ervan en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke, alsook inhoudelijke, beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. Wat betreft verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste

leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het

geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota's verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker kan met zijn theoretische betoog inzake zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering geen afbreuk doen aan de omstandige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

Met het betoog dat hij een risicoprofiel heeft, Afghanistan in 2020 heeft verlaten en met de loutere verwijzing naar algemene informatie, naar zijn schooltraject en schoolrapporten waarvan verschillende stukken worden bijgebracht middels de aanvullende nota van 2 november 2023, naar zijn tewerkstelling waarvan loonbrieven worden bijgebracht, naar zijn vriendschappen en verblijf in het opvangcentrum, naar zijn rijbewijs/examen in België, naar één getuigenis van een OKAN-leerlingenbegeleider, besluit de Raad dat, hoewel verzoekers pogingen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de derde of vierde graad naar school ging en zijn vader hielp met landbouw (Verklaring DVZ van 20 mei 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud van 14 september 2022, p. 8-9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt of minstens dient vastgesteld te worden dat zijn netwerk niet de nodige bescherming biedt, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn ouders, twee zussen, drie broers, zes paternale ooms, drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker met dergelijk betoog niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Daarenboven verklaarde verzoeker, zij het niet zo vaak doordat er geen internetbereik is, nog contact te hebben met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 17). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 8).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat in casu dient vastgesteld te worden dat een sociaal netwerk in zijn land van herkomst ontbreekt of minstens dient vastgesteld te worden dat zijn netwerk niet de nodige bescherming biedt, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn ouders, twee zussen, drie broers, zes paternale ooms, drie maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker met dergelijk betoog niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Daarenboven verklaarde verzoeker, zij het niet zo vaak doordat er geen internetbereik is, nog contact te hebben met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 17). Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer zijn reisweg regelde en betaalde (Verklaring DVZ, p. 11 ; persoonlijk onderhoud, p. 17).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is

er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door algemene informatie uit 2021 te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken van 28 maart 2022 die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn herkomstregio geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar het gegeven dat hij slechts beperkte scholing heeft gekregen in Afghanistan en reeds meerdere jaren uit Afghanistan vertrokken is en lang in het buitenland verblijft, dit gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.4, 2.3.5.2. en 2.3.5.3. waaruit onder meer blijkt dat verzoeker bovendien nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Tot slot herhaalt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS

18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU